

Manželky Karla IV. Blanka z Valois, Anna Falcká, Anna Svidnická, Alžběta Pomořanská.
Potréty z triforia Chrámu sv. Víta od Petra Parlěře.

svého dřívějšího příznivce Klimenta VI. Papež stále zřetelněji přecházel do opozice proti Lucemburkům a všemožně brzdil Karlova císařskou korunovaci. K urychlení korunovační cesty do Říma napak Karla IV. podněcovali významní italští humanisté, jako byli básník **Francesco Petrarca** nebo politik **Cola di Rienzo**. Ti od něho zcela nerealisticky očekávali sjednocení Itálie, a dokonce i obnovu slávy antického Říma. Ještě než se Karel IV. vydal na římskou výpravu, uzavřel další, již třetí dynastický sňatek. Vstoupil do manželství s **Annou Svidnickou**, neteří uherského krále Ludvíka I. a dědičkou posledních dosud svébytných knížectví ve Slezsku. Po smrti Klimenta VI. padla také poslední překážka, a konečně v roce 1355 plnomocníci nového papeže Inocence VI. vložili Karlovi IV. na hlavu **korunu císařství římského**.

Karel IV. se tak ocitl na absolutním vrcholu světské moci v tehdejší Evropě a předpokládal, že získá klid pro realizaci svých snad nevyčerpatelných tvůrčích záměrů. Avšak ani v dalších letech se nevyhnul neustálé obraně již dosaženého. Středověká římská říše byla zcela labilní, stávala se terčem trvalého zpochybňování zevnitř i zvenjšku. V těchto souvislostech vyniká tím více jako mimořádný úspěch prosazení významného říšského zákona, **Zlaté buly Kar-**